

24. rožnika. Takrat privrè veliko ljudstva, da je vse natlačeno v cerkvi, v lopi, po stopnicah in v podnožju. Čudno in ganljivo je slišati, kako naše, globoko pobožnost izrazujoče petje odmeva po dolgi, temni jami. Goste kite netopirjev visečih od stropa v globoki notranjščini se probujajo in nemirno prhutajo in poletavajo na pol slepi, cvileč in jezeč se nad slovenskim petjem, ki jim tako brezobzirno kalí sen in pokoj.

Po končani božji službi se gre ljudstvo krepčat in kratkočasit po bližnjih vaseh. A marsikak radovednež pogleda nekoliko globlje v jama, da vidi, kaj in kako je notri. Za cerkvenim prostorom je jama čimdalje ožja. Naprej se gre še daleč, a z veliko težavo radi razoranih tal, prepadov in vsakojakih zaprek. Treba je svetilke, da najdeš pot pod zemljo. Na konec jame prišel ni menda še nikdo. Bajè da pelje skozi vso goro na ono

Stara gora.

stran hribovja, a to je le govornica. Nekje na sredi se nahaja globok tolmun vode, ki brani mimo. Voda teče po malem tudi po jami, katera je blatna, in izteka se po strugi, napravljeni pod podom cerkve, vsporedni s hodnikom. Tukaj napravlja kakih 30 metrov visok slap, ki gromko šumi, kadar voda naraste ob velikih plohah.

A potujmo dalje! Iz Landarja stopimo zopet v dolino in smo takoj v Bijačah. Tukaj bi si iz radovednosti lahko ogledali staroslavno kamenito mizo, ob kateri so se zbirali v prejšnjih časih vsi zastopniki „lan-

darske mize“, t. j. vsi mali dekanje nadiške in sovodnjiške doline, ter so ukrepali o deželnih stvaréh in reševali male in velike „pravde“. Istotako bi nas zanimala podrtine starega gradú, ki samotarijo tik cerkvice za vasjo in sanjarijo o minulih časih in o blagostanju, katero se najbrže ne povrne z lepa. V grajske stolpe so naši pradedje zapirali večje hudodelnike, dočim so manjšim nakladali denarne globe, ali pa so jim uklepali nogo ali rokó v „kladó“, in jih tako uklepnjene prepuščali 12 ali 24 in tudi več ur občudovanju občinstva, posebno pa šumnemu